

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 23 lutego 2023 r.

Poz. 1377

WYROK NR II SA/WR 189/22 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 4 października 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Władysław Kulon

Sędziowie:

Sędzia WSA Adam Habuda

Sędzia WSA Gabriel Węgrzyn (spr.)

po rozpoznaniu w Wydziale II w trybie uproszczonym
na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 października 2022 r.
sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Gminy Walim
z dnia 28 września 2021 r. nr XXX/275/2021
w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru
położonego w obrębie wsi Dziećmorowice, gmina Walim (część V)

I. stwierdza nieważność § 2 ust. 1 pkt 3 zaskarżonej uchwały we fragmencie „z dopuszczeniem zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej”;

II. zasądza od Gminy Walim na rzecz strony skarżącej kwotę 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Uchwałą z 28 IX 2021 r. Rada Gminy Walim przyjęła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obszaru położonego w obrębie wsi Dziećmorowice, gm. Walim (część V) - (Dz. Urz. Woj. Doln. z 2021 r., poz. 4584) – dalej jako „MPZP”.

Wojewoda Dolnośląski skargą nadzorczą z dnia 9 II 2022 r. wniósł o stwierdzenie nieważności § 2 ust. 1 pkt 3 MPZP we fragmencie: „z dopuszczeniem zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej”. W skardze wniesiono również o zasądzenie kosztów postępowania.

Wojewoda zarzucił przy tym podjęcie § 2 ust. 1 pkt 3 MPZP w kwestionowanym fragmencie z istotnym naruszeniem art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 III 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741 ze zm.), zwanej dalej „upzp”, w związku z § 4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 VIII 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. nr 164, poz. 1587), zwanego dalej „rozporządzeniem”, polegającym na naruszeniu zasad sporządzania planu miejscowego, poprzez brak określenia dla terenu 1.U, w zakresie dopuszczającym zabudowę jednorodzinna, zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu, maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy, minimalnego udziału procentowego powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalnej wysokości zabudowy, minimalnej liczby miejsc do parkowania w tym miejsc przeznaczonych na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linii zabudowy i gabarytów obiektów.

W uzasadnieniu skargi wojewoda szczegółowo umotywowwał zarzut wyjaśniając, że MPZP w ramach ustaleń dotyczących funkcji o symbolu „1.U.”, tj. terenów zabudowy usługowej nieuciążliwej z dopuszczeniem zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, nie uregulował w ogóle zasad kształtowania zabudowy jednorodzinnej. W konsekwencji – zadaniem wojewody – konieczne jest stwierdzenie nieważności MPZP w zakresie, w jakim w ramach funkcji „1.U” dopuszcza się realizację zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Walim wniosła o jej uwzględnienie. Oświadczyła przy tym, że podziela w całości argumentację skargi.

Wojewoda pismem procesowym z dnia 20 VI 2022 r. wniósł o rozpatrzenie skargi w trybie uproszczonym. Rada Gminy Walim, zawiadomiona o wniosku, nie zażądała przeprowadzenia rozprawy.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Jak wynika z art. 28 ust. 1 upzp, nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zachodzi w przypadku istotnego naruszenia zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotnego naruszenia trybu ich sporządzania, a także naruszenia właściwości organów w tym zakresie.

Tryb sporządzania planu należy rozumieć jako sekwencję czynności podejmowanych w toku procedury planistycznej, a zasady sporządzania planu jako merytoryczną jego zawartość (przyjęte w nim ustalenia). Istotne naruszenie trybu sporządzania planu następuje, gdy ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono procedury sporządzania aktu planistycznego (wyrok NSA z 20 X 2011 r., II OSK 1593/11 – CBOSA). Natomiast naruszenie zasad to przyjęcie rozwiązań niezgodnych z normami konstytucyjnymi lub zawartymi w ustawach materialnoprawnych - które to normy wyznaczają granice wykonywania władztwa planistycznego (wyrok NSA z 11 IX 2008 r., II OSK 215/08 –CBOSA).

Kontrola zakwestionowanej skargą MPZP w wyżej rozumianym zakresie dała podstawy do stwierdzenia, że jego treść narusza istotnie przepisy prawa materialnego (zasady sporządzania planu miejscowego).

Jak wynika z art. 15 ust. 2 pkt 6 upzp, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny

udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

Z przepisem powyższym koresponduje § 4 pkt 6 rozporządzenia, zgodnie z którym ustala się wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego dotyczące parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu powinny zawierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabarytów i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrii dachu.

Jak trafnie podniesiono w skardze, w przypadku kwestionowanego MPZP powyższe przepisy zostały naruszone w zakresie dotyczącym ustaleń dla terenu o funkcji usług nieuciążliwych (1.U). Ustalenia te bowiem z jednej strony w ramach § 2 ust. 1 pkt 3 dopuszczają na terenie U realizację m.in. zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej, z drugiej zaś w ramach § 2 ust. 7 pkt 3, nie regulują w jakikolwiek sposób parametrów zabudowy jednorodzinnej w obrębie terenów U. Rację ma zatem skarżący, że taki stan rzeczy narusza w sposób istotny art. 15 ust. 2 pkt 6 upzp w zw. z § 4 pkt 6 rozporządzenia, implikując konieczność stwierdzenia nieważności MPZP we wskazanym w skardze zakresie.

Sąd stwierdził, że wynikający ze skargi zakres zaskarżenia pozwala usunąć stwierdzone nieprawidłowości przy jednoczesnym zachowaniu ustaleń MPZP w stopniu odpowiadającym intencjom prawodawcy lokalnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł na zasadzie art. 147 § 1 ppsa.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 ppsa, uwzględniając poniesione przez stronę skarżącą celowe koszty w łącznej kwocie 480 zł (wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika).

Sąd rozpoznał skargę na posiedzeniu niejawnym, w postępowaniu uproszczonym, na podstawie art. 119 pkt 2 ppsa.